

клонки съ ароматни цвѣтчета; да се упоявашъ отъ слънцето, що грѣе на всждѣ и възкресява животъ въ всѣко вѣтче, дѣто надниква. . . . Азъ обикнахъ вѣковнитѣ гори съ тѣхното безмълвно мълчание; обикнахъ небето съ неговитѣ безчетъ звѣзди, които прѣзъ тъмни нощи бдятъ на заспалото село и благославятъ полето, въ чиято недра народа е вложилъ чистъ и усиленъ трудъ; обикнахъ волния дъждоносенъ облакъ, рѣйналъ се надъ поля и долини благодатъ да носи. . . . (като въздъхва) и обикнахъ човѣка, простия, искренъ човѣкъ, който неспай какво е властничество и който не посѣга на чуждия трудъ. . . . И това стана слѣдъ като познахъ могъщото слово на моя учитель, слѣдъ като чухъ неговата блага, сърдечна и мощна рѣчь.

(Погледва другаря си).

Да, Жоржъ, азъ едва сега почвамъ да разбирамъ, че живѣя. Петербургско общество, софийско общество, дѣ повече, дѣ по-малко, е едно и сѣщо нѣщо. То е тия. Да ида въ София, то е да загина. Немога азъ да служа на властѣта; не мога служи на тия, които, за да живѣятъ, трѣбва да убиватъ другитѣ чрѣзъ насъ. — (Взмутенъ). Какъ гадно е всячко това и какъ ний хората, много мѣчно възприемаме хубавото.

Тепавски. Ти намирашъ, че тукъ е по-добрѣ?

Павелъ. (Съ увлечение). Животътъ срѣдъ природата, срѣдъ чиститѣ искрени селяци — възражда.

Тепавски. (Съ любопитство). И какво мислишъ да работишъ тукъ?

Павелъ. (Съ увлечение). Ще почна редовни курсове за поука на дѣцата и бацитѣ; ще открива